

Arrest

nr. 238 466 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. FADILI en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker, die op dat moment was gekend onder een andere identiteit, een ministerieel besluit (MB) tot terugwijzing. Deze beslissing werd door verzoeker niet in rechte aangevochten.

Verzoeker diende daarna, onder zijn eigen naam, verschillende keren een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met

zijn minderjarige Belgische dochter, zo ook op 17 april 2018. Deze aanvraag resulteerde in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer Naam: A.

Voornaam: A.

Geboortedatum: ... 1971

Geboorteplaats: Nador,

Nationaliteit: Marokko in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Artikel 7 :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Overwegende dat u op 31.01.2012 door de bevoegde minister ten aanzien van betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevaardigd, zijn een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde, die inhoudt dat hij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden, (zie RvS 27 februari 2013, nr 222.654; RvS 4 december 2012 nr. 221.633). Een ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voorde toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt. (RvS 9 maart 2012 nr. 218.401). Dit besluit, dat betrokkene op 06.02.2012 ter kennis werd gebracht, trad in werking op het ogenblik van de invrijheidsstelling van betrokkene.

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de terugdrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst, de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur, dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr.218.401 van 9 maart 2012);

Het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat, vormt bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan betrokkene geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden.

Aangezien het ministerieel terugwijzingsbesluit nog steeds geldingskracht heeft, kan de aanvraag gezinshereniging ingediend op datum aanvraag gezinshereniging [sic] niet in overweging genomen worden. Het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moet worden beschouwd.

U diende reeds eerder een gelijkaardige aanvraag in en kreeg reeds eerder de beslissing dat een dergelijke aanvraag niet mogelijk was, gezien het nog geldige ministerieel besluit. U ging eerder in beroep tegen deze beslissing, maar de beslissing dienaangaande werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betreffende uw gezinssituatie merkte de Raad het volgende op, dat heden eigenlijk nog steeds actueel is: ‘De Raad stelt vast dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is

te wijten aan zijn eigen houding. Nadat verzoeker-gekend onder verschillende aliases, in het bezit was gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een tienjarig binnenkomstverbod op grond van verschillende veroordelingen, werd zijn dochter geboren. Verzoeker diende geen beroep in tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing, en heeft het volledig naast zich neergelegd om dan, deze keer onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd, doch op 3 februari 2014, toen verzoeker, in het bezit van zijn paspoort en F-kaart, aankwam op de luchthaven te Zaventem met een vlucht uit Marokko, werd door de met de grenscontrole belaste autoriteiten vastgesteld dat verzoeker onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot terugwijzing (...). Toch heeft verzoeker zich nadien terug op Belgisch grondgebied begeven, daarmee al deze voorgaande bestuurlijke beslissingen negerend. De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt overigens hoofzakelijk, doch niet uitsluitend het gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven en de identiteitsfraude die hij had gepleegd.

(...)

Gelet op het feit dat het door verzoeker erkende kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM (...).'

Nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind ononderbroken in België heeft gewoond. Zij is Belgische sinds haar geboorte en heeft haar familie hier. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met het kind, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zou kunnen verblijven in België. Ze is intussen 5 jaar, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar de moeder evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om jullie dochter alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw dochter aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België."

Verzoeker heeft, nadat deze beslissing werd genomen, nog 2 aanvragen tot gezinshereniging ingediend, en een aanvraag tot opheffing of schorsing van het MB tot terugwijzing.

2. Voorwerp van het beroep

De Raad stelt samen met de partijen ter zitting vast dat de bestreden beslissing in wezen uit twee componenten bestaat, met name enerzijds de weigering tot inoverwegingname van de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1. Wat betreft de weigering tot inoverwegingname van de aanvraag

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling".

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn. Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang waarvan een verzoeker blij moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, die verzoeker had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige Belgische dochter, en dit op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen, onder meer op 22 november 2018 en 18 juni 2019 nieuwe aanvragen heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, en op dezelfde rechtsgrond. Deze aanvragen werden, in tegenstelling tot degene die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, in overweging genomen en beoordeeld, en hebben aanleiding gegeven tot beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die werden genomen op 21 mei 2019 en 9 december 2019. Deze beslissingen werden aangevochten door verzoeker bij de Raad, met beroepen die respectievelijk gekend zijn onder nr. 234 441 en nr. 242 802.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij om deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen rekening houdend met de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De eventuele vernietiging van de thans voorliggende bestreden beslissing kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Zij heeft evenwel inmiddels reeds beschikt op de meest recente aanvraag van 18 juni 2019, en dus op grond van de meest actuele gegevens die haar werden voorgelegd door verzoeker. Zij heeft, in tegenstelling tot wat het geval is in de thans bestreden beslissing, de aanvraag in overweging genomen en verzoekers aanspraken beoordeeld in het licht van zijn specifieke situatie. Op dit vlak heeft verzoeker dus genoegdoening gekregen.

Verzoeker heeft tegen deze meest recente beslissing, zoals reeds gesteld, een beroep ingediend dat bij de Raad gekend is onder het nr. 242 802 en hij heeft daarbij alle grieven die hij nog steeds relevant acht bij de beoordeling van zijn situatie kunnen laten gelden in het licht van de meest actuele gegevens. In de mate dat deze gelijklopen met de grieven in het huidige verzoekschrift, zal de Raad er dus uitspraak over doen.

Op dit vlak kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer verschaffen.

Gevraagd of hij alsnog een belang zou kunnen laten gelden bij de gevraagde vernietiging, betoogt verzoeker dat hij de vernietiging van de bestreden beslissing een immatriculatie-attest (AI) zou krijgen tot op het ogenblik dat een nieuwe beslissing zou worden genomen en dat het belang er dus in besloten ligt dat hij vanaf dit moment een aantal rechten heeft en dat de duur van regelmatig verblijf begint te lopen, hetgeen ook van belang kan zijn bij het bepalen van toekomstige rechten. Dit is echter slechts een onrechtstreeks en deels hypothetisch belang dat niet volstaat om de onontvankelijkheid van het beroep af te wenden.

Verzoeker geeft niet langer blijk van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de weigering tot in overwegingname van zijn aanvraag. In de mate dat zijn middelen zijn gericht tegen deze beslissing, kunnen ze dus niet worden aangenomen.

2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Hij stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de gezinsband tussen ouders en hun minderjarige kinderen in principe altijd wordt verondersteld te bestaan. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het minderjarig kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm geboren wordt, samenwoning tussen ouder en kind is niet noodzakelijk; wel moet de relatie tussen ouder en kind voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren. Alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen ouder en kind. De scheiding van de ouders kan niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en de ouder (met wie het niet langer samenwoont) slechts af en toe zouden plaats vinden. Verzoeker stelt

dat hij niet samenwoont met zijn minderjarige dochter, en dat hij dus de affectieve en/of financiële banden met zijn kind moet aantonen. Dat heeft hij in casu ook gedaan, zo stelt hij. Hij verwijst naar de stukken die hij heeft overgemaakt bij zijn aanvraag, op 6 juli 2018, zo onder meer :

“1. Bewijs van affectieve en financiële banden met de dochter - Vonnis Familierechtbank: I.a. Bewijs van affectieve banden met de dochter - Foto's;

- 1. b. Bewijs van affectieve banden met de dochter - Planning bezoek - Omgangsrecht met dochter;*
- 2. a. Bewijs van financiële banden met dochter - Stortingsbewijzen onderhoudsbijdrage;”*

Verzoeker stelt vervolgens :

“Verwerende partij gaat echter kort door de bocht, wanneer zij in de bestreden beslissing stelt dat, ondanks de pertinente bijgebrachte stukken, er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en diens dochter waardoor zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk vereist is.

Bovendien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat uit het dossier nergens blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen, ondanks de bijgebrachte relevante stukken die de affectieve en financiële banden tussen verzoeker en diens dochter ontegensprekelijk bewijzen. Verwerende partij laat in casu niet na het bestaan van de affectieve en/of financiële banden kennelijk onredelijk in te vullen, aangezien verwerende partij het blijkbaar niet nodig acht dat het minderjarig kind opgroeit met haar vader, nl. verzoeker.

Meer nog, verwerende partij betwist zelfs niet dat er affectieve en financiële banden in casu aanwezig zijn, doch is de mening toegedaan dat de aanwezigheid van de vader blijkbaar niet vereist is voor het minderjarig kind.

Dat dit dan ook in tegenspraak is met de rechtspraak van het EHRM. Het is namelijk de wil van de wetgever om met de voorwaarden van artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van de band tussen ouder en kind te verzekeren.

Uit de bestreden beslissing van verwerende partij blijkt duidelijk dat zij de affectieve en financiële banden tussen verzoeker en zijn dochter kennelijk en onredelijk heeft ingevuld, waar zij stelt dat uit het dossier niet zou blijken dat de minderjarige dochter buitengewoon afhankelijk is van verzoekende partij. Verwerende partij stelt blijkbaar strengere voorwaarden op over het gezinsleven dan dat het beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, te meer zij absoluut geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken die anders doen besluiten! (zie arrest RW 29 augustus 2018, nr. 208.378]

Volgens verwerende partij diende thans verzoekende partij blijkbaar de buitengewone afhankelijkheid aan te tonen, quod non!

Zoals eerder aangehaald diende verzoeker de affectieve en financiële banden met het kind aan te tonen, dewelke zelfs niet cumulatief diende vervuld te zijn. Conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten de affectieve en financiële banden echter niet cumulatief aanwezig te zijn en mag de invulling van 'affectieve banden' door verwerende partij niet kennelijk en onredelijk zijn. In casu, heeft verzoekende partij de afhankelijkheidsrelatie met zijn minderjarige dochter afdoende aangetoond.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag op basis van welke gegevens verwerende partij zich heeft gesteund om te besluiten dat verzoeker geen afhankelijkheidsrelatie zou hebben met zijn minderjarige dochter waaruit blijkt dat zijn aanwezigheid in het Rijk niet werkelijk vereist is en niet onontbeerlijk is om de vaderschap op te nemen?

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geenszins op welke elementen verwerende partij zich heeft gesteund om dit te kunnen stellen.

Dergelijke stelling van verwerende partij strookt geenszins met de werkelijkheid.

Verschillende diensten in België kunnen bevestigen dat verzoeker een reële afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn dochter en dat hij zich om haar bekommert. De Jeugdzorg te Antwerpen, de jeugdrechtbank te Antwerpen en de Pleegzorg te Antwerpen kunnen dit gegeven enkel en alleen maar bevestigen.

Daarenboven kunnen deze diensten immers bevestigen dat het minderjarig Belgisch kind haar vader, in casu verzoeker, juist nodig heeft en dit vooral tijdens haar jeugdige levensjaren. Dat dit vooral ten goede komt van haar mentale gezondheid, opvoeding en haar ontwikkeling.

Verzoeker maakt in werkelijkheid een zeer belangrijk deel uit van het leven van het Belgisch minderjarig kind, D. A..

Indien verwerende partij een degelijk onderzoek zou hebben verricht, zou meteen blijken dat er weldegelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en diens Belgische dochter.

In plaats daarvan, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht en tegen de bewijskrachtige stukken in dat er geen sprake zou zijn van enige buitengewone afhankelijkheidsrelatie

van het kind tegenover verzoeker, terwijl verwerende partij niet betwist dat verzoeker samen met zijn dochter alhier een gezinsleven heeft opgebouwd.

Dergelijke motivering druipt volledig in tegen de werkelijkheid en tast de bestreden beslissing aan, nu de affectieve en financiële banden duidelijk zijn aangetoond door verzoeker en weldegelijk aanwezig zijn.”

Verzoeker linkt aan het voorgaande ook de schending van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel en voegt daar nog aan toe dat hij niet werd uitgenodigd om bijkomende inlichtingen of stukken over te maken enerzijds en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij jarenlang in België verblijft en reeds jarenlang het rechte pad bewandelt anderszids.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker in de periode 2004-2012 verschillende malen werd aangetroffen in België, dat hij gebruik maakte van verschillende aliasen, dat het MB tot terugwijzing dat in hoofde van verzoeker werd genomen stond op naam van Ab. Az. en dat hij op 16 april 2013 onder zijn echte identiteit een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van de Unie, die werd ingewilligd, dat echter, toen hij op 3 februari 2014 in het bezit van zijn paspoort en identiteit aan de Belgische grens aankwam, werd vastgesteld dat hij onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakte van het genoemde MB tot terugwijzing en dat hij daarop werd teruggedreven. In de beslissing tot terugdrijving werd het volgende gesteld:

“Uit de vaststellingen van de Federale Politie blijkt betrokkene in België in het verleden gebruik te hebben gemaakt van de alias [A.A.] (verklaarde geboortedatum 01.01.1970, verklaarde nationaliteit Marokko). Onder deze alias maakte hij op 31.01.2012 het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot

terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, dit besluit werd aan betrokkene betekend op 06.02.2012.

Overwegende dat betrokkene identiteitsfraude heeft gepleegd;

Dat daardoor de gemeente, op een verkeerd been werd gezet, en de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en uiteindelijk een F-kaart - onwettig - werd afgeleverd; Dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, genomen op 31.01.2012, aan betrokkene betekend op 06.02.2012;

Dat door toedoen van bedrog - het jongleren met verschillende aliases tezamen met zijn echte identiteit - de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en dat er onrechtmatig een bijlage 19ter werd afgeleverd;

Dat een beslissing die uitgelokt werd door bedrog steeds mag worden ingetrokken;

Dat bedrog alles vernietigt en dat in rechte geacht moet worden dat de F-kaart nooit werd verleend en dat hij dienvolgens kan worden teruggedreven;"

De vordering die verzoeker indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 118 652 van 10 februari 2014. De beslissing is definitief in het rechtsverkeer en verzoeker moet dus worden geacht nooit in het bezit te zijn geweest van een F-kaart.

Derhalve is er in casu slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt daarover gesteld dat, toen verzoekers dochter werd geboren, hij reeds het voorwerp uitmaakte van het meer vermelde MB tot terugwijzing dat definitief geworden was, dat het voor verzoeker en de moeder van het kind dus duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, dat verzoekers situatie niet kan worden beschouwd als uitzonderlijk, dat uit niets blijkt dat het kind dermate afhankelijk is van verzoeker dat zijn aanwezigheid in België is vereist, dat de moeder van het kind Belgische is, hier steeds heeft gewoond en haar familie hier heeft, dat zelfs als kan worden aangenomen dat verzoeker een goede band heeft met zijn kind nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoekers aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind in België zou kunnen verblijven en opdat hij zijn vaderrol zou kunnen opnemen. Er is ondersteuning allerhande om het kind alle kansen te bieden. Niets sluit uit dat verzoeker vanuit het buitenland financieel bijdraagt, dat er gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen en dat het kind verzoeker occasioneel kan bezoeken in het buitenland tot op het moment dat verzoeker een opheffing van het

inreisverbod kan bekomen of hij de termijn ervan heeft gerespecteerd zodat hij legaal kan terugkeren naar België.

Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij, op grond van de door verzoeker voorgelegde documenten, wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij een band heeft met zijn minderjarige Belgische dochter en in wezen is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij terugkeer van verzoeker naar Marokko kunnen worden verdergezet.

Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is en dat er in zijn geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Verzoeker verwijst naar de bewijzen die hij voorlegde als bewijs van de affectieve en financiële banden die hij wil gehonoreerd zien. Deze banden worden evenwel erkend door de verwerende partij, doch zij is van oordeel dat er geen buitengewone afhankelijkheidssituatie voorligt, dat hij ook kan vanuit zijn land van herkomst zijn vaderrol kan opnemen en dat de situatie dus niet als uitzonderlijk kan worden beschouwd.

Verzoeker betoogt dan wel op algemene wijze dat de bijgebrachte stukken anders doen besluiten, maar hij beperkt zich tot gemeenplaatsen en brengt geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk is in het licht van de inhoud van de stukken die verzoeker had voorgelegd en in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit klemt des te meer, gelet op het volgende:

Verzoeker erkent dat hij niet samenwoont met zijn dochter en neemt dus niet de dagelijkse zorg op. Het EHRM stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk), zoals in casu ook wordt gesuggereerd door de verwerende partij. Verder moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing andere initiatieven worden vermeld die ervoor kunnen zorgen dat geen afbreuk wordt gedaan aan het gezinsleven zoals het zich nu manifesteert, zo kan verzoeker een opschorting vragen van zijn verbod om België binnen te komen en een visum aanvragen om zijn dochter te bezoeken (cf. EHRM 7 juli 2020, K.A./Zwitserland).

Verzoeker toont niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM en dat hij de gezinsband met zijn kind niet zou kunnen onderhouden vanuit zijn land van herkomst.

Waar verzoeker betoogt dat hij nooit werd uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen nadat hij een aanvraag had ingediend en daarbij de stukken had gevoegd die naar zijn mening zijn aanspraken konden ondersteunen. In de mate dat verzoeker hiermee doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet erop worden gewezen dat de zorgvuldigheidsverplichting geldt, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer geldt voor de rechtsonderhorige. Verzoeker is er dus toe gehouden om het bestuur bij te staan in de besluitvorming door relevante gegevens te verstrekken. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij er is van uitgegaan dat verzoeker alle stukken die hij beoordeelde als bij uitstek relevant voor de beoordeling van zijn specifieke situatie had bijgebracht en dat zij geen bijkomende stukken heeft opgevraagd alvorens de beslissing te nemen. Overigens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nog stukken had kunnen bijbrengen die tot een ander besluit hadden kunnen leiden.

Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter, is een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond. Het blijkt niet dat er in casu sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een zelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft verzoekers verwijzing naar het feit dat hij reeds jaren in België verblijft. Het privéleven bestaat uit

de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verwijst naar de stukken die hij bij zijn aanvraag had gevoegd ("Certificaat Nederlandse lessen; Inschrijving en verklaring aanwezigheid Nederlandse lessen; Inburgering; Verklaringen van derden; Medische attesten") maar op geen enkele wijze uiteenzet in welke mate deze zijn situatie dermate uitzonderlijk maken dat van hem niet kan worden verwacht dat hij gevolg geeft aan het voormelde MB tot terugwijzing en zijn privéleven verder uitbouwt in zijn land van herkomst. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, volstaat daartoe niet.

2.2.3. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen aangetoond. Voorts blijkt dat de verwerende partij de belangen van verzoeker en zijn dochter op kenbare wijze heeft afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole, met name de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een MB tot terugwijzing. Waar verzoeker overigens nog betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het MB tot terugwijzing thans bij wet is afgeschaft, moet erop worden gewezen dat, hoewel deze categorie van besluiten inderdaad is opgeheven bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, het inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk dat die besluiten met zich hebben meegebracht, verder uitwerking blijft hebben (cf. GwH, 24 oktober 2019, nr. 151/2019, overw. B.5). De MB's tot terugwijzing die ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie zijn genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980, vóór de wijziging ervan bij de wet van 24 februari 2017, en die uitwerking blijven hebben na de inwerkingtreding van die wet, dienen te worden gelijkgesteld met het "inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk" beoogd in artikel 44decies van de wet van 15 december 1980 (cf. GwH, 24 oktober 2019, nr. 151/2019, overw. B.6).

2.3. De door verzoeker aangevoerde middelen kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS